

Борис Пастернак

Сватба

Тръгнали със звън и смях
с младата невеста,
след разходката – у тях
всичко се премести.

Зад завеси и врати
в нашите съседни
гльчката се прекрати –
от един до седем.

А в зори, в самия сън –
сън съня догоня –
пак излязоха навън
след акордеона.

И със своя стар баян
сипна хармониста
шум и плясък – длан о длан
блясък на мъниста.

Ето пак и пак, и пак
носи се частушка,
скача на кревата чак
и при нас се мушка.

Бяла като сняг, една
посред смях и врява,
свила в танца рамена,
като лебед плава.

И помахвайки с ръка,
свела поглед вляво,
сякаш не ситни с крака –
плава, плава, плава.

Мигом всичко онемя –
смях, игри и говор
се затриха вдън земя,
скриха се отново.

И пробуди се след тях

ехото вседневно,
смеси се с разкати смях
и с речта напевна.

И жадуващи за вие
като прашен вихър
в свода необятен, чист
гълъби извиха.

Сякаш гонят – погледни! –
сватбата в безкрая,
та щастливи сетнини
да й пожелаят.

Че животът ни е миг,
в който вливат всички
в тоя свят хилядолик
своята частичка.

Само сватба, в свода въвн
бурна – както долу,
само песен, само сън,
само гълъб волен.

КРАЙ

© 1953 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Свадьба, 1953

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8286>]